Προσευχή για τους κεκοιμημένους († Μητροπολίτης Σουρόζ Αντώνιος Bloom)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 15 Ιουνίου, 2019

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ὅποτε κάποιο ἀγαπημένο μας πρόσωπο ἀναχωρεῖ ἀπ' αὐτὴ τὴ ζωή καὶ εἰσέρχεται στὴν αἰωνιότητα, προσευχόμαστε γιὰ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ περιβάλλει ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ αὐτὸ τὸ πρόσωπο καὶ νὰ τὸ μεταφέρει ἐκεῖ ὅπου εἶναι ἡ αἰώνια χαρὰ· στὸν Θεό. Κάθε Σάββατο, ὅπως καὶ σὲ κάποιες ἄλλες περιστάσεις, προσευχόμαστε γιὰ τοὺς κεκοιμημένους, ἀλλὰ τὰ Σάββατα σὲ μιὰ συγκεκριμένη στιγμὴ προσευχόμαστε ἐπίσης στὴν Μητέρα τοῦ Θεοῦ καὶ ὑμνοῦμε τὴ δόξα της. Καὶ δὲν εἶναι μάταιο ἢ τυχαῖο ποὺ συνδέονται οἱ δύο προσευχὲς.

Ὅταν προσευχόμαστε γιὰ τοὺς κεκοιμημένους, δὲν ζητᾶμε ἀπὸ τὸ Θεὸ νὰ φανεῖ ἄδικος καὶ νὰ συγχωρήσει ἀδικαιολόγητα τὶς ἁμαρτίες τους, ν' ἀπορρίψει ἐκείνους ποὺ Τὸν ἀπέρριψαν καὶ ποὺ ἀκόμα εἶναι ἀνίκανοι νὰ κοινωνήσουν μαζί Του πρὶν τοὺς κυριεύσει ἡ Θεϊκὴ ἀγάπη, ὅπως ἡ θαλπωρὴ τοῦ ἥλιου διαπερνᾶ τὰ παγωμένα σώματα τῆς γῆς. Προσευχόμαστε γιὰ τοὺς κεκοιμημένους μαρτυρώντας ὅτι δὲν ἔζησαν μάταια στὴ γῆ, ὅτι ὅταν ζοῦσαν ἄναψε στὶς καρδιὲς μας μιὰ φλόγα, μιὰ φλόγα εὐγνωμοσύνης, εὐλάβειας, ἀγάπης· ἡ φλόγα αὐτὴ ἴσως νὰ εἶναι μικρὴ ἢ μεγάλη, ἴσως νὰ μὴν εἶναι κάτι περισσότερο ἀπὸ ἕνα φῶς κεριοῦ ποὺ τρεμοπαίζει, ἀλλὰ μπορεῖ νὰ μοιάζει μὲ τὴν καιομένη βάτο ποὺ λάμπει μέσα στὴ δόξα τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, τῆς θεϊκῆς Του παρουσίας.

Μαρτυροῦμε, ὅταν προσευχόμαστε γιὰ τοὺς νεκροὺς, ὅτι ἔχουμε λάβει ἀπὸ αὐτοὺς ἕνα μήνυμα ἀλήθειας, ἐλπίδας, χαρᾶς· ὅτι ἦταν γιὰ μᾶς δρόμος πρὸς τὸν Θεό, ὅτι μᾶς ἄνοιξαν μιὰ πόρτα ποὺ ὁδηγεῖ στὴν αἰώνια ζωή, ἐπειδὴ αὐτὴ βρίσκεται μέσα στὴ γνώση τοῦ ζωντανοῦ Θεοῦ, καὶ προσευχόμαστε πραγματικὰ σ' Ἐκεῖνον, ἐπειδὴ δὲν εἶναι Θεὸς νεκρῶν ἀλλὰ Θεὸς ζώντων.

Καὶ ἄν ἡ ἀγάπη μας μπορεῖ νὰ εἶναι ἀθάνατη, ἄν στὴν Π. Διαθήκη γράφει ὅτι **ἡ ἀγάπη εἶναι πιὸ δυνατὴ ἀπὸ τὸν θάνατο**, δὲν μᾶς μένει παρὰ νὰ ποῦμε ὅτι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ διὰ τοῦ Χριστοῦ εἶναι πιὸ δυνατὴ ἀπὸ τὸν θάνατο κι ἐπειδὴ ὁ Χριστὸς τὸν νίκησε καὶ τὸν κατατρόπωσε, ἡ ζωή ξεχύθηκε ὅπως ἕνας καταρράκτης ἀπὸ τὸ μνῆμα τῆς Ἀνάστασης. Καὶ γι' αὐτὸ στρεφόμαστε μὲ χαρὰ στὴ Μητέρα τοῦ Θεοῦ, μέσα ἀπὸ τὴν προσευχὴ καὶ τὴ λατρεία, ἐπειδὴ εἶναι μιὰ Γυναῖκα ἀνάμεσα στὶς ἄλλες γυναῖκες ποὺ ὅμως δὲν μοιάζει μὲ καμία στὸ μεγαλεῖο, στὴν τελειότητα τῆς

προσφορᾶς τοῦ ἑαυτοῦ της πρὸς τὸν Θεό, τῆς καθαρότητας της, ποὺ ἀφέθηκε νὰ γίνει εὔπλαστο ὑλικὸ στὰ δημιουργικὰ χέρια τοῦ Θεοῦ. Ἐπειδὴ μπόρεσε καὶ πίστεψε δίχως ἐνδοιασμοὺς, μὲ γενναιότητα καὶ πῆρε σάρκα μέσα της ὁ Θεὸς Λόγος! Εἶναι ἀληθινὰ ἡ Μητέρα τῆς Ζωῆς, ἀλλὰ ὄχι ὅπως ἡ πρώτη Εὔα, ἡ μητέρα ὅλων ἐκείνων ποὺ ζοῦν στὴ γῆ καὶ εἶναι καταδικασμένοι νὰ πεθάνουν. Ὄχι, εἶναι ἡ Μητέρα τῆς Ζωῆς, ἔφερε στὸν κόσμο τὴν Αἰώνια Ζωή, τὸν Θεὸ τὸν ἴδιο ποὺ ἔγινε ἄνθρωπος, τὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ ποὺ μέσα ἀπὸ Ἐκείνην, ἔγινε Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου.

Ἔπρεπε ἐπίσης νὰ πεθάνει, ὅπως ὁ Χριστός, διατηρώντας ἀπόλυτη ἑνότητα καὶ ἀλληλεγγύη μὲ τὸν ἄνθρωπο· ἀλλὰ ἐκοιμήθη ἀχώριστα ἑνωμένη μ' Ἐκεῖνον στὸν ὁποῖο ἔδωσε τὴν ψυχή καὶ τὸ σῶμα της, ἔδωσε τὴ ζωή της δίχως ἐνδοιασμοὺς καὶ πράγματι, καθὼς λέει μιὰ προσευχὴ τῆς Ἐκκλησίας, ὁ τάφος καὶ ὁ θάνατος της δὲν μπόρεσαν νὰ τὴν κρατήσουν φυλακισμένη. Ἐπειδὴ πρόσφερε τὸν ἑαυτὸ της στὸν Θεὸ κι ἑνώθηκε μὲ τὸν Χριστὸ, ἔγινε μέτοχος τῆς αἰώνιότητας, ἀναστήθηκε καὶ εἶναι μετὰ τὸν Χριστὸ ὁ πρῶτος καρπὸς ἀπὸ ὅλους ἐκείνους ποὺ ἔζησαν, ἔφυγαν ἀπ' αὐτὴ τὴ ζωὴ καὶ εἰσῆλθαν στὴν αἰωνιότητα· μόνο Ἐκείνη, μετὰ τὸν Χριστὸ, εἰσῆλθε στὴν αἰωνιότητα ὁλοκληρωμένη, μὲ ψυχὴ καὶ σῶμα. Περιμένουμε τὴν ἔνδοξη ἀνάσταση τὴν ἡμέρα τῆς κρίσεως, ὅπου οἱ ζωντανὲς ψυχὲς, κεκαθαρμένες, ἀνακαινισμένες ἀπὸ τὴν μετάνοια, ἀπὸ τὰ δάκρυα τῆς συντετριμμένης καρδιᾶς μας καὶ βαπτισμένες στὸ αἷμα τοῦ Ἀμνοῦ θὰ ἑνωθοῦν μὲ τὰ σώματά μας πέρα ἀπὸ τὸν θάνατο, τὴν ἁμαρτία, ὅπου τὰ πάντα θὰ διέπει ἡ σχέση μας τὸν Θεό, ἀπὸ τότε ποὺ πήραμε τὴν ὑπόσχεση ὅτι θὰ ἔρθει μιὰ ἡμέρα ποὺ τὰ πάντα θὰ εἶναι Θεός.

Καὶ ὅταν προσευχόμαστε τώρα στὴ Μητέρα τοῦ Θεοῦ καὶ γι' αὐτοὺς ποὺ ἔχουν φύγει, αὐτὲς εἶναι οἱ σκέψεις ποὺ ἔχουμε στὸ νοῦ καὶ τὴν καρδιά. Ναί, ὁ θάνατος ξεπεράστηκε καὶ τὴν ἀπόδειξη τὴ βλέπουμε ὄχι μόνο στὴ μοναδικὴ νίκη τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ καὶ στὸ πρόσωπο τῆς Μητέρας τοῦ Θεοῦ. Ἀλλὰ μποροῦμε, ἐνῶ εἴμαστε εὐάλωτοι, διστακτικοὶ στὴν πίστη μας, νὰ ἐλπίζουμε ὅτι θὰ τὴν ἀκολουθήσουμε στὴν αἰωνιότητα; Πράγματι, ναί, ἂν διδαχθοῦμε ἀπὸ τὴν καθαρότητά της ποὺ ἐπέτρεψε στὸ φῶς τοῦ Θεοῦ νὰ λάμψει μέσα ἀπὸ ἐκείνην, ἀπὸ τὸν τρόπο ποὺ παραδόθηκε ὥστε νὰ γίνει ὄχημα τῆς Θείας Ἐνσάρκωσης, τὴν ἡρωϊκὴ, θαρραλέα, θυσιαστικὴ προσφορὰ τοῦ ἑαυτοῦ της ποὺ τῆς ἐπέτρεψε νὰ γίνει ἡ Μητέρα τοῦ Σωτῆρα μας.

Πρέπει νὰ θυμόμαστε τὰ λόγια τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ἤ μᾶλλον τοῦ Χριστοῦ πρὸς τὸν Παῦλο ὅταν ἔνοιωσε ἀνήμπορος νὰ ἐκπληρώσει τὴν ἐπίγεια ἀποστολή του καὶ ζήτησε δύναμη ἀπὸ τὸν Κύριο : «*Ἀρκεῖ σοι ἡ Χάρις Μου, ἡ γαρ δύναμις Μου ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται*»,- ὄχι στὴν τεμπελιά, στὴ δειλία, ἀλλὰ σ' ἐκείνην τὴν ἀδυναμία ποὺ εἶναι τέλεια παράδοση.

Ἂς μάθουμε ἀπὸ τὴν Μητέρα τοῦ Θεοῦ νὰ παραδιδόμαστε στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ὥστε ἡ ζωή Του νὰ διαποτίζει τὴν ὕπαρξη μας καὶ ἂς προσευχηθοῦμε γιὰ ὅλους τοὺς κεκοιμημένους ποὺ βρίσκονται στὸ μισοσκόταδο νὰ φωτιστοῦν ἀπο τὸ Φῶς τοῦ Θεοῦ

-νὰ γεμίσουν ἀπὸ φῶς, κατὰ τὸν Ἅγιο Ἰωάννη τὸν Παλαμᾶ, ὅπως οἱ γνήσιοι κρύσταλλοι ποὺ δὲν σκοτεινιάζουν ἀπὸ κανένα φῶς ποὺ τοὺς διαπερνᾶ ἀλλὰ τὸ ἀντανακλοῦν πρὸς κάθε κατεύθυνση.

Ἂς ἀποθέσουμε τὶς ἐλπίδες μας, ἂς πιστέψουμε, ἂς παραδοθοῦμε, ἂς μάθουμε καὶ ἂς δοξάσουμε τὴ Μητέρα τοῦ Θεοῦ καὶ τὸν Κύριο καὶ Θεὸ καὶ Σωτῆρα μας, Ἰησοῦ Χριστό! Ἀμήν.

2 Σεπτεμβρίου 1989

(Πηγή καί Ἀπόδοση στὴν νεοελληνική: agiazoni.gr*)*